

sagen, siger Frk. Morley: „Ja, jeg er enig med Dem i, at Kvinderne skal have Stemmeretten, og det kan troende Kvinder være med at arbejde for. Men jeg ser ikke, at vi skal tage Del i Politikken, naar vi faar den“. Hertil svarede jeg: „Nu skal jeg sige Dem noget, Frk. Morley, ved De, hvorfra jeg har faaet Forstaaelsen af, at vort Lands Lovgivning ikke er noget, som vi maa staa ligegyldige overfor. Den har jeg faaet fra jer, Englændere. Jeg troede en Gang, at troende Mennesker intet kunde udrette i det politiske Liv; det hele, de naaede, var selv at gaa til Grunde. Men jeg lærte *Eders* store, troende Politikere at kende. Da forandredes mit Syn. Og dernæst: Jeg ser i mine Bøger om Hedningemissionen, hvorledes Hedningeverdenen — og med Rette — ironiserer over „den kristelige, engelske Regering“. Har de ikke Ret deri? Se paa den Usædelighed, der hersker i Indien, paa Pige-handelen i Hongkong, paa Opiumshandelen med Kina o. s. v. Alt dette foregaar uhindret under Englands kristelige Fane. Samtidig gør I et stort, opofrende Arbejde for Missionen. Hedningerne kan ikke faa i deres Hoved, at det samme Folk kan handle saa stik modsat. Enhver kristen i England, der har Stemmeret, har et Ansvar her“. — „De har vist mig noget, jeg ikke har set før. Skal vi bede sammen — —“.

Gid der over den hele Verden var mere Bøn for denne store Bevægelse; det var bedre end al Kritik.

Sidste Nyt.

18de Juni 1910 var Vidne til en Procession af Venner af Kvindestemmeret gennem Londons Gader saa stor som

aldrig før. Det var *Women's Social and Political Union*, der havde arrangeret den, og i Spidsen gik 617 hvidklædte Kvinder, der alle havde været fængslede for Sagens Skyld. Efter dem gik en Afdeling paa 800 Akademikere, ledede af Fru *Garrett Anderson*, Englands første kvindelige Doktor og for Øjeblikket Landets eneste kvindelige Borgermester, derefter utallige andre Afdelinger. Værd at lægge Mærke til er — og dette gjorde ogsaa et dybt Indtryk —, at de Stemmeretsforeninger, der ikke vil og kan godkende de andres Kampmethode, denne Gang, da det gjaldt, som en særlig, meget stor Afdeling, havde sluttet Trop med de andre.

Og det, det denne Gang gjaldt, var at vise, hvor mange Tusinder der ønskede, at det Lovforslag, der nu var indbragt, maatte gaa igennem. Dette var udarbejdet af 40 Medlemmer, tilhørende forskellige Partier. Det gav ganske vist ikke meget; men de saa ofte skuffede Kvinder mente: bedre lidt og dermed en Anerkendelse af nogle faa % Kvinder som Vælgere, end slet intet.

Mulig kan denne Procession, der sluttede med et Møde i *Albert Hall*, hvis store Rum med 10,000 Siddepladser var fyldt til sidste Plads, tilskrive sig Æren af, at Minister *Asquith* 21. Juni virkelig modtog en Deputation paa 20 fra de moderate Stemmeretskvinder. Det var jo altid en Smule Imødekommenhed. Men i Hælene af førstnævnte fulgte desværre to andre Deputationer af Anti-Stemmerets Mænd og Kvinder, og til disses Ord laante Ministeren et nok saa villigt Øre.

Med Lovforslaget gik det saaledes, at det i anden Behandling vedtoges